

Arrest

**nr. 154 802 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015 om 12.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 juli 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 september 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring. In zijn arrest van 4 oktober 2015 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvV 4 oktober 2015, nr. 153 921).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 oktober 2015 wederom een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S.(...) A.(...)

voornaam : M.(...) Z.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Hazara-afkomst verklaart te zijn, vroeg op 06.07.2015 asiel in België. Hij legde een kopie van zijn taskara voor. Bij de registratie van zijn asielaanvraag op 06.07.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 27.03.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 19.08.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, waarbij 20.71 jaar de vermoedelijke leeftijd is. Op 20.08.2015 werd de voogdij dan ook opgeheven.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 04.06.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Griekenland en dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene werd gehoord op 03.09.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan op een voor hem onbekend tijdstip zou verlaten hebben en via Iran en Turkije naar Griekenland zou gereisd zijn. Na drie à vier dagen zou hij Griekenland verlaten hebben en zou hij naar Oostenrijk gereisd zijn. Naar eigen zeggen zou betrokkene er zeven dagen in een opvangcentrum hebben verbleven. Betrokkene zou daarna naar Duitsland zijn gereisd, waar hij eveneens zeven dagen in een opvangcentrum zou hebben verbleven. Naar eigen zeggen zou hij Duitsland na zeven dagen verlaten hebben en naar België gereisd zijn, waar hij op 05.07.2015 zou zijn aangekomen.

Op 27.08.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 28.08.2015 met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Betrokkene verklaarde dat hij geen asiel gevraagd had in Oostenrijk, maar dat zij vingerafdrukken er wel werden genomen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat deze bewering niet klopt met de informatie verkregen via Eurodac, waaruit blijkt dat betrokkenes vingerafdrukken werden geregistreerd met code AT1150706895-10638167, omwille van een ingediende asielaanvraag.

Tijdens het verhoor van 03.09.2015 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke

reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij asiel vroeg in Oostenrijk en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Betrokkene stelde dat hij onderweg van andere jongens had vernomen dat België een goed land is en hij hier bescherming en een slaapplek zou krijgen. Betrokkene uitte geen verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk. Hij stelde expliciet dat hij er goed werd behandeld.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven van toepassing van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn keuze asiel te vragen in België, wijzen we er nogmaals op dat de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor geen verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk.

Verder wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aantoont dat ten overstaan van Oostenrijk niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zoals reeds vermeld, stelde de betrokkene tijdens zijn gehoor van 03.09.2015 dat hij in Oostenrijk goed werd behandeld.

De Oostenrijkse instanties stemden op 28.08.2015 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten indien hij dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot december 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea 4).

Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet opeen gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden.

We hebben tevens kennis van het feit dat Amnesty International een maand geleden de levensomstandigheden hekeld in Erstaufnahmestelle Traiskirchen, het grootste Oostenrijkse opvangcentrum, ("Quo vadis Austria ? Die Situation in Traiskirchen darf nicht die Zukunft der Flüchtlingsbetreuung in Österreich werden", 14.08.2015). Hieromtrent merken we op dat de Oostenrijkse instanties op 05.08.2015 een opname-stop voor Traiskirchen afkondigden (http://www.bmi.gv.at/cms/bmi/_news/bmi.aspx?id=7073736C2F5169794964553D&page=3&view=1, 21.08.2015). We besluiten dan ook dat de betrokkene niet naar het opvangcentrum van Traiskirchen zal worden verwezen. Bovendien zijn we van oordeel dat de door de AI aangekaarte omstandigheden niet representatief zijn voor het gehele Oostenrijkse opvangnetwerk.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van veemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Gelet artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet: ‘Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid’

In casu, wordt verzoekende partij vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis, Tervuursesteenweg 300, 1820 Steenokkerzeel;

Dat dit centrum een plaats is zoals bepaald in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet.

Dat derhalve door de verzoekende partij aan de vereiste voorwaarde is voldaan.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 september 2015 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Oostenrijk, die blijktens een faxbericht van de verwerende partij dienaangaande op 21 oktober 2015 in het vooruitzicht wordt gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middele*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel hieromtrent het volgende:

“(…)

B. Daarnaast maakt deze beslissing en zeker de uitvoering ervan een schending uit van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel.

Op pagina 2, 3de laatste alinea van de eerst bestreden beslissing dd 24.09.2015: "We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015 tijdelijk schorsen. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat dit enkel van toepassing is op asielaanvragen, ingediend na 12.06.2015 en dat de vermelde bron duidelijk stelt dat eerder ingediende aanvragen wel worden onderzocht. De betrokkene vroeg op 17.04.2015 asiel aan in Oostenrijk, wat betekent dat dit niet van toepassing is op zijn aanvraag."

ECHTER, op pagina 1, 2de alinea van de bestreden beslissing : " Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 04.06.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Griekenland en dat betrokkene op 19.06.2015 asiel aanvraag in Oostenrijk."

Het is duidelijk dat verweerster hier zeer onzorgvuldig te werk ging in haar beslissing. Betrokkene zijn vingerafdrukken zijn in Oostenrijk afgenomen in juni en zeker niet in april 2015. Op de eerste pagina van deze beslissing staat ook duidelijk vermeld dat betrokkene is geregistreerd en zijn asiel aanvraag op 19.06.2015.

Verweerster meende te kunnen stellen dat, aangezien - volgens haar op pagina 2 - de asielaanvraag van betrokkene dateert van 17.04.2015 hij daardoor niet het voorwerp uitmaakt van de huidige schorsing dewelke Oostenrijk momenteel hanteert in behandeling van de asioldossiers.

Uit stuk 2 van stukkenbundel blijkt dat Oostenrijk sinds 15 juni 2015 een schorsing tot behandeling heeft ingevoerd van de asielaanvragen ingediend vanaf 12 juni 2015. De asielaanvragen daterend van voor die datum, kunnen nog behandeld worden. Andere asielaanvragen, van na 12 juni 2015 worden momenteel niet behandeld. Er is ook nog steeds geen datum bepaald wanneer de behandelingen zullen hervat worden.

Verweerster zorgde wel degelijk voor een contradictie in haar beslissing waardoor zij haar zorgvuldigheid in het gedrang brengt.

De Raad heeft in haar arrest dd 05.10.2015 dan ook correct besloten om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen op grond van een schending van het zorgvuldighedsbeginsel;

Dit weerhield verweerster er niet van om 2 dagen later een nieuwe bijlage 26quater te betekenen, dewelke nagenoeg volledig dezelfde inhoud heeft, met uitzondering van 1 alinea :

"We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse Asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekent dat zijn asielaanvraag niet op een gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden."

Verweerster meent dus te kunnen stellen dat er geen mogelijk gevaar loopt voor verzoeker, doch laat zij echter na dit te staven aan de hand van de nodige informatie;

Bij consultatie van de gegevensbronnen over de asielprocedure in Oostenrijk, blijkt op geen enkele manier wanneer er een einde zou komen aan deze schorsing;

Verweerster laat ook na om dit te staven in haar administratief dossier;

Dit maakt voor betrokkene wel een belangrijke consequentie uit.

Bij terugbrenging naar Oostenrijk, zal met andere woorden de asielaanvraag van betrokkene niet behandeld worden, gelet de huidige schorsing.

Dienvolgens stelt zich ook de vraag of er wel opvangmogelijkheden zullen worden aangeboden aan betrokkene, nu deze schorsing lopende is. Alsook het recht op juridische bijstand wordt dienvolgens zwaar in vraag gesteld en wordt op geen enkele manier gewaarborgd door verweerster.

C. Tevens dient bijzondere aandacht te worden geboden aan de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, bij het terugbrengen van verzoeker naar het verantwoordelijke land, Oostenrijk.

Verskillende organisaties maken zich grote zorgen omtrent de opvangmogelijkheden en kwaliteit voor deze asielzoekers dewelke terug worden gebracht naar Oostenrijk.

Reeds in maart 2015 - nog voor de grote toevloed van vluchtelingen in Europa - maakt de UNHCR zich al zorgen over de overbevolkte opvangcentra, de onderbemanning van de bestaande centra, ... Zelfs de niet - begeleide minderjarigen, dewelke voorwerp uitmaken van een specifieke regel van opvang en begeleiding, kan geen adequate opvang worden gegarandeerd. (stuk 3)

De vraag die zich hier des te meer rijst is of er aan iedere meerderjarige asielzoeker in Oostenrijk wel degelijke opvang en waarborgen kan gegarandeerd worden als al blijkt dat er onvoldoende zorg kan worden geboden voor de niet - begeleide minderjarige.

Ook in Augustus 2015 heeft Amnesty International zijn zorgen nog geuit omtrent deze problematiek en het gebrek aan opvang voor de asielzoekers in Oostenrijk. Zij hielden een bezoek in Traiskirchen ReceptionCentre waaruit is gebleken dat er - ondanks een capaciteit van 1.800 personen, toch 4.500 personen werden ondergebracht (stuk 4). Er werd vastgesteld dat 1.500 mensen, inclusief kinderen, buiten slieden. Ook de medische zorg en hygiëne bleek onvoldoende. Bijkomend hekelpunt is het gebrek aan coördinatie tussen de provinciale autoriteiten en de federale regering; De eerbiediging van de mensenrechten, in het bijzonder artikel 3 EVRM, kan in casu voor verzoekende partij dan ook onvoldoende gewaarborgd worden."

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

2.3.2.4. *In casu* betoogt verzoeker in wezen dat de tijdelijke schorsing van het onderzoek van de asielaanvragen in Oostenrijk tot gevolg heeft dat zijn asielaanvraag niet behandeld zal worden en de vraag rijst of hij in tussentijd in Oostenrijk opvang en juridische bijstand zal genieten. Verzoeker meent dat dit op geen enkele manier wordt gewaarborgd door de verwerende partij.

2.3.2.5. De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 293 en 387).

2.3.2.6. Uit een interne nota van de verwerende partij van 6 oktober 2015 naar aanleiding van het schorsingsarrest van de Raad van 5 oktober 2015 (zie punt 1.2) worden de overwegingen van de Raad met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overgenomen en wordt het volgende gesteld: "(...) de beslissing werd niet met de nodige zorg voorbereid aangezien zij eerst stelt dat uit een onderzoek blijkt dat verzoeker op 19.06.2015 te Oostenrijk asiel aanvraag, en vervolgens stelt dat Oostenrijk de asielaanvragen die dateren van na 12.06.2015 schorst, aldus de RVV. Bijgevolg dreigt de asielaanvraag van betrokkene niet behandeld te worden door Oostenrijk. Daarom acht de RVV een

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.” In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in onderhavig verzoekschrift leest, wordt hierin niet zozeer gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet behandeld zou worden, maar dat vooral de vraag wordt gesteld naar de impact van het ‘tijdelijke’ moratorium op de behandeling van de asielaanvragen in Oostenrijk op het recht op opvang en juridische bijstand van asielzoekers.

2.3.2.7. Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende stelde met betrekking tot de problematiek van het moratorium: *“We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen (“Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications”, Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet op een gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden.”* De gemachtigde van de staatssecretaris corrigeert dus de onzorgvuldigheid met betrekking tot de datum van verzoekers asielaanvraag in Oostenrijk en vult dit aan met de bewering dat *“deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend (sic) dat zijn asielaanvraag niet op een gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden”*.

2.3.2.8. Ter terechtzitting wijst de aanwezige raadvrouw erop dat er geen informatie voorhanden is over het beëindigen van de tijdelijke opschorting van de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk en over de gevolgen daarvan voor de opvang van asielzoekers.

2.3.2.9. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de in het middel aangevoerde schendingen:

“De bestreden beslissing maakt nopens het onderzoek dat zij heeft gevoerd naar de opvangomstandigheden in Oostenrijk uitdrukkelijk melding van het feit dat de verzoekende partij niet zal worden teruggeleid naar het “Traiskirchen centrum”.

Ook is de verwijzing naar de problemen met niet-begeleide minderjarigen in de opvangcentra niet relevant, nu de verzoekende partij al meerderjarig is.

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Oostenrijk.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Oostenrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij toont niet aan dat zijzelf tijdens zijn verblijf in Oostenrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, wel integendeel.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat hij aangaf goed behandeld te zijn geweest en specifiek in België asiel wil aanvragen omdat andere jongens hem verteld hebben dat het hier een goed land is. De verzoekende partij verklaart hierover:

“Onderweg hebben de andere jongens me verteld dat het een goed land is. Ik zou hier bescherming krijgen en een plaats om te slapen.”

De verwerende partij benadrukt in dit kader de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Oostenrijk.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij geeft uitdrukkelijk aan dat hij goed werd behandeld in Oostenrijk.

Het is exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing naar voren brengt dat zij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Oostenrijk geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verder laat verweerder evenwel gelden dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is ingegaan op de verscheidene internationale rapporten, dewelke door de verzoekende partij voorgebracht werden.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens zijn verblijf in Oostenrijk. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op zijn eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verzoekende partij slaagt er allerminst in om de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te ontcrachten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Oostenrijk. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zijn rechten in Oostenrijk dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Dat de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij mogelijks zou worden geschorst bij zijn terugkeer naar Oostenrijk, heeft niet automatisch tot gevolg dat de verzoekende partij geen opvang zal kunnen genieten.

De beschouwingen van de verzoekende partij in dat verband zijn louter hypothetisch.

De verwerende partij verwijst ter zake nog naar een arrest nr. 151.998 van 08.09.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij eveneens werd geoordeeld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een strikt theoretisch betoog terwijl vaststaat dat hij in Oostenrijk niet slecht werd behandeld. (...)

Er zou niet zijn aangetoond dat er een einde komt aan de schorsing en de asielaanvraag van verzoekende partij zou in Oostenrijk niet behandeld worden.

Verweerder wijst erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde artikel met betrekking tot een schorsing van de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk, nu daarin expliciet wordt gemotiveerd als volgt:

“We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen (“Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications”, Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). We merken op dat de betrokkene op 19.06.2015 asiel

vroeg in Oostenrijk, dus na het ingaan van de tijdelijke schorsing. Hieromtrent merken we op dat deze schorsing van tijdelijke aard is en geenszins betekend dat zijn asielaanvraag niet opeen gedegen wijze door de Oostenrijkse asielinstanties zal behandeld worden.”

Gelet op deze uitdrukkelijke motivering kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen, terwijl om die reden ook de verwijzing naar het schorsingsarrest dd. 05.10.2015 niet dienstig is.

Waar verzoekende partij stelt dat haar asielaanvraag niet zal worden behandeld, wijst verweerder erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er terecht op heeft gewezen dat een tijdelijke schorsing niet van aard is dat de asielaanvraag niet correct zal worden behandeld door de Oostenrijkse asielinstanties. Die motivering stemt ook overeen met de inhoud van het door verzoekende partij aangehaalde artikel, waarin kan worden gelezen:

“The Austrian asylum authority (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) has suspended the processing of new asylum applications as of 12 June 2015, amidst EU discussions on alternative measures for allocating asylum responsibility between Member States.

According to the Minister of Interior, Johanna Mikl-Leitner, no instruction has been issued to the authorities to stop the processing of new applications, but only to focus on prioritising all Dublin cases first. In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities.

According to the Austrian Minister of Interior, Dublin cases must be prioritised since the Regulation imposes strict deadlines for completing the Dublin procedure, failing which Austria would become responsible for the asylum applications concerned. However, the Minister also suggested that Austria is a highly attractive destination country due to its "asylum express" system, whereby applications are processed within an average period of 4 months, faster than in any other EU country.

Asylkoordination has expressed concerns about the plan to prioritise Dublin cases to the detriment of new applications, as the asylum authorities already face difficulties deciding on asylum claims within the time-limit of 6 months set in the law. Suspending the processing of new claims runs a significant risk of creating further and severe delays for the Bundesasylamt. Moreover, Asylkoordination notes that delays in the asylum procedure also risk straining the country's Basic Care, the system providing reception conditions to asylum seekers.

Austria has witnessed a sharp rise in asylum applications, registering over 20,000 claims between January and May 2015. Under the Ministry of Interior's estimations, the number of applications could reach up to 70,000 by the end of the year. The main countries of origin of applicants are Syria, Afghanistan and Iraq.

- See more at: <http://www.asylumineurope.org/news/15-06-2015/austria-bundesasylamt-suspends-processing-new-asylum-applications#sthash.UYS8hxzj.dpuf> (eigen onderlijning en arcering)

Uit de inhoud van dit artikel blijkt aldus dat de behandeling van nieuwe asielaanvragen geenszins werd gestopt (zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt), maar wel dat voorrang wordt gegeven aan de behandeling van Dublin-dossiers (gelet op de strikte termijnen die ter zake gelden), waardoor de behandeling van asielaanvragen minder snel zal gaan.

Rekening houdend met het feit dat dit bericht moet gelezen worden samen met de in het artikel aangehaalde vaststelling dat Oostenrijk op dat ogenblik één van de snelste landen is voor de behandeling van asielaanvragen, betekent dit geenszins dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet op een gedegen wijze zal worden onderzocht, zoals ook de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoekende partij (“bij terugbrenging naar Oostenrijk zal met andere woorden de asielaanvraag van betrokkene niet behandeld worden”) mist dan ook feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

2.3.2.10. De raadvrouw van de verwerende partij volhardt ter terechtzitting in haar repliek op de middelen van verzoeker. Zij geeft wel toe dat er heden mogelijkerwijs enige vertraging optreedt in de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk.

2.3.2.11. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoeker zijn asielaanvraag in Oostenrijk had ingediend toen het moratorium pas was afgekondigd, zodat hem bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid dat hij geen concrete aanwijzingen gaf omtrent eventuele slechte behandelingen waarvan hijzelf slachtoffer zou zijn geweest. In dezelfde zin kan uit het internetartikel van 15 juni 2015 dat door de partijen wordt aangehaald niet worden afgeleid dat de asielaanvraag van verzoeker heden op een gedegen wijze zou worden onderzocht. De verwerende partij kan ter ondersteuning van haar standpunt niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waarin een schorsingsverzoek naar aanleiding van een overdracht aan Oostenrijk werd verworpen, aangezien de problematiek van het moratorium daarin op geen enkele manier werd aangevoerd (RvV 8 september 2015, nr. 151 998). Bovendien is de verwijzing naar een eerder arrest van de Raad niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

2.3.2.12. Zowel uit het feit dat de bestreden beslissing van 7 oktober 2015 zeer snel werd genomen nadat het schorsingsarrest van 5 oktober 2015 werd gewezen, als uit het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat intussen zou zijn nagegaan welke invloed de tijdelijke opschorting van de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk heeft op de omstandigheden inzake opvang en het recht op juridische bijstand aldaar, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen weliswaar poneert dat het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker mogelijks zou worden geschorst bij zijn terugkeer naar Oostenrijk, niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij geen opvang zal kunnen genieten of dat de asielaanvraag niet correct zal worden behandeld, maar zij ondersteunt deze beweringen niet met actuele landeninformatie. Er is in die zin sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzicht om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), kan tot de schorsing en nietigverklaring van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te haar met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingebetwistingen, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dit wil zeggen : wanneer het niet kan betwist worden door een redelijk denkend persoon en dus ook wanneer de verwerende partij, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en die voor wat betreft de uiteenzetting van verzoekster, kan beantwoorden (RvSt. 01 december 1992, nr. 41.247)

Tevens kan dit gelding hebben, voor zover de toepassing van deze voorwaarde op een overdreven formalistische of restrictieve manier tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, geen passend herstel zou kunnen krijgen op grond van artikel 13 van het EVRM.

De derde voorwaarde is ook conform de wettelijke vereisten, indien een ernstig middel wordt aangevoerd, dewelke gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar voornoemde feiten en uiteenzetting;

Gelet het arrest MSS v. België waarin het Hof zich uitspreekt over de waarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij ontwikkeling van ernstig middel, oordeelt het Hof dat ook de voorwaarde van MTHEN is voldaan door de verzoekende partij (MSS t. België, EHRM, 30696/09, 21 januari 2011)

De derde voorwaarde is ook voldaan en dient dan ook te worden aangenomen;”

2.4.2.2. Verzoeker verwijst in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoofdzakelijk naar zijn middel en het daarin aangehaalde risico op schending van artikel 3 van het EVRM. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij dit te weerleggen door te verwijzen naar dezelfde argumenten die zij tevens ten aanzien van verzoekers middel uiteenzetten. In tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, blijkt uit niets dat er door haar een zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar de actuele situatie in Oostenrijk. Aangezien een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM werd weerhouden, is er *in casu* sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 7 oktober 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

De beslissing is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN